

Danielin kirja - numero seitsemänkymmentäviisi

Profeetalliset rinnastukset: Jesajan sanomasta nykyajan ilmestyksiin

Jeff Pippenger

2024-02-08

Kun Jesaja esittää kuudenkymmenenviiden vuoden kuvaaman sanoman (luku seitsemän, jae kahdeksan) Jerusalemin jumalattomalle johtajalle, hän tekee sen ”vanuttajan kedolla” ja ”yläaltaan vesijohdon päässä” vuonna 742 eKr. Vuosi 742 eKr. kuvaa vuotta 1863, sillä Jeesus havainnollistaa aina lopun alulla. Vuoden 1863 kapina puolestaan kuvaa sunnuntailakia Yhdysvalloissa, sillä Jeesus havainnollistaa aina asian lopun sen alulla. Vuosi 1863 oli laillisesti rekisteröidyn laodikealaisen adventistikirkon alku, ja tuo kirkko jätetään autioksi sunnuntailain ”suuren maanjäristyksen” aikaan. Kuinka sellainen yhtiö, jota valtio hallitsee lain nojalla (eikä päinvastoin niin, että kirkko hallitsisi valtiota), voisi edelleen pitää voimassa seitsemännen päivän sapatin aikana, jolloin juuri tuo sama hallitus laillisesti kieltää jumalanpalveluksen seitsemäntenä päivänä?

Kristuksen palvelutyön alussa ja lopussa Hän puhdisti temppelin. Ensimmäisessä temppelin puhdistuksessa Kristus osoitti, että johtajat olivat tehneet ”hänen Isänsä huoneesta” ryövärien luolan, mutta temppelin viimeisessä puhdistuksessa Hän osoitti, että ”heidän huoneensa” jätettiin heille autioksi. Muinainen Israel kuvaa nykyajan Israelia. Hän pystytti ja puhdisti milleriläisen temppelin adventismin alussa, mutta lopullisessa puhdistuksessa, sadan neljäkymmenenneljän tuhannen puhdistuksessa, laodikealainen adventismi syljetään ulos Hänen suustaan, ja silloin ”heidän huoneensa” jätetään autioksi.

Jesaja on vanuttajan kedon luona kohdatessaan kuningas Aahasin. Vanuttajan keto edustaa sen puhdistuksen toteutumista, jonka saa aikaan liiton Sanansaattaja, joka äkisti tulee temppeliinsä ja puhdistaa Leevin pojat niin kuin ”vanuttajan saippualla”. Tämä puhdistus toteutettiin adventismin alussa, ja se toteutetaan jälleen lopussa.

Katso, minä lähetän sanansaattajani, ja hän valmistaa tien minun eteeni; ja Herra, jota te etsitte, on äkisti tuleva temppeliinsä, liiton sanansaattaja, johon te mielistytte. Katso, hän tulee, sanoo Herra Sebaot. Mutta kuka kestää hänen tulonsa päivän, ja kuka pysyy pystyssä, kun hän ilmestyy? Sillä hän on niin kuin sulattajan tuli ja niin kuin vaatteidenvalkaisijain saippua. Ja hän istuu sulattajana ja hopean puhdistajana; hän puhdistaa Leevin pojat ja kirkastaa heidät niin kuin kullan ja hopean, niin että he voivat tuoda Herralle uhrilahjan vanhurskaudessa. Silloin Juudan ja Jerusalemin uhrilahja on oleva Herralle otollinen niin kuin muinaisina päivinä ja niin kuin entisinä vuosina. Malakia 3:1–4.

Jesaja kohtaa Ahasin poikansa merkin kanssa; hänen nimensä symboloi sitä, että viimeisinä päivinä ”jäännös palaa”. Jäännös on ne, jotka ”palaavat”. Jesaja kohtaa jumalattoman kuninkaan Ahasin temppelin puhdistamisen historian aikana, joka alkoi milleriittien historiassa vuonna 1844 ja saatettiin tottelemattomuuden vuoksi päätökseen vuonna 1863. Viimeisinä päivinä puhdistaminen on sadan neljäkymmenenneljän tuhannen sinetöimisen historia. Jos milleriitit

olisivat seuranneet Jumalan avautuvaa kaitselmusta, joka seurasi vuotta 1844, he olisivat saattaneet työn päätökseen.

"Jos adventistit olisivat vuoden 1844 suuren pettymyksen jälkeen pitäneet lujasti kiinni uskostaan ja yksimielisesti seuranneet Jumalan kaitselmuksen avautuvaa johdatusta, vastaanottaen kolmannen enkelin sanoman ja Pyhän Hengen voimassa julistaen sitä maailmalle, he olisivat nähneet Jumalan pelastuksen, Herra olisi vaikuttanut väkevästi heidän ponnistelujensa kautta, työ olisi saatettu päätökseen, ja Kristus olisi jo tullut ottamaan kansansa vastaan heidän palkkaansa varten. Mutta pettymyksen jälkeen seuranneena epäilyn ja epävarmuuden aikana monet adventtiuskovista luopuivat uskostaan.... Näin työ estyi, ja maailma jätettiin pimeyteen. Jos koko adventistikunta olisi yhdistynyt Jumalan käskyjen ja Jeesuksen uskon perustalle, kuinka perin toisenlainen historiamme olisikaan ollut!"
Evangelism, 695.

Se, etteivät he kyenneet ”yhteisesti seuraamaan Jumalan kaitselmuksen avautuvaa johdatusta”, johti heidät vuoteen 1856 mennessä laodikealaiseen tilaan, ja sitä seurannut vuoden 1863 kapina merkitsi sen erämaavaelluksen alkua, jota muinainen Israel oli havainnollistanut epäonnistuessaan kymmenennessä ja viimeisessä koetuksessaan ja joutuessaan sitten tuomituiksi kuolemaan erämaassa seuraavien neljäkymmenen vuoden aikana.

Jesajan poika antaa lupauksen, että viimeisten päivien lopullisessa temppelin puhdistuksessa ”jäännös palaa”. Heidän ”paluutaan” havainnollistaa Jeremia, jolle luvattiin, että jos hän ”palaisi”, hänestä tulisi Jumalan vartija. Ne sataneljäkymmentäneljätuhatta ovat niitä, jotka ovat palanneet pettymyksestä.

Ne, jotka ovat sataneljäkymmentäneljätuhatta, ovat kokeneet pettymyksen ja odottaneet Herraansa. Heitä on Miller-liikkeen historiassa esikuvannut viisaiden neitsyiden vertauskuva, ja sekä alku- että loppuhistoriassa kaksi sauvaa liitetään yhdeksi kansaksi Pyhän Hengen vuodattamisen aikana keskiyön huudon ajalla.

Jumalaton kuningas Aahas edustaa Juudan johtoa, joka tulee kuulleeksi sanoman, mutta hylkää Jesajan esittämän sanoman, ja näin tehdessään he ”kompastuvat ja kaatuvat, murskautuvat, joutuvat paulaan ja tulevat vangituiksi”. He ovat niitä, jotka ”kääntyvät vainajahenkien manaajien puoleen ja tietäjien puoleen, jotka supisevat ja mutisevat”, mikä kuvaa sitä spiritualismin kokemusta, jolle he antautuvat vastaanottaessaan 2. Tessalonikalaiskirjeen väkevän eksytyksen. Aahaan hylkäys Jesajan sanomaa kohtaan vuonna 742 eKr. vastaa vuotta 1863, jolloin Millerin sanoma hylättiin. Jesaja on Millerin esikuva, ja sekä Jesajan että Millerin sanoma perustui ”seitsemään aikaan”, joiden kiintopiste on Jesajan kirjan seitsemännen luvun kahdeksannessa jakeessa. Millerin poika (Jesajan poika) edustaa Elia-liikettä, joka tulee viimeisinä päivinä.

Julistus Ahasia vastaan hänen hylkäämisensä tähden sisälsi ennustuksen siitä, että hän joutuisi pohjoisen kuninkaan valloittamaksi, joka viimeisinä päivinä on paavikunnan hallitsema nykyisen Rooman kolminkertainen liitto.

Herra puhui minulle jälleen sanoen: Koska tämä kansa hylkää Siiloan vedet, jotka virtaavat hiljaa, ja iloitsee Resinistä ja Remaljan pojasta, niin katso, sen tähden Herra nostattaa heidän

päällensä virran vedet, väkevät ja paljot, nimittäin Assyrian kuninkaan ja kaiken hänen loistonsa; ja se nousee kaikkien uomiensa ylitse ja tulvii kaikkien rantojensa yli. Ja se tunkeutuu Juudaan, tulvii yli ja vyöryy eteenpäin, ulottuu kaulaan saakka; ja sen siipien levittäytyminen täyttää sinun maasi koko leveyden, oi Immanuel. Jesaja 8:5–8.

Jesaja tapasi jumalattoman kuningas Aahaksen ylemmän altaan vesijohdon päässä, ja vaikka raamatunhistorioitsijoiden ja arkeologien keskuudessa vallitsee epävarmuus siitä, oliko ylempi allas sama allas kuin Kristuksen ajan Siiloan allas, Jesajan profetian asiayhteys poistaa kaiken epäilyksen, sillä Jesaja osoittaa, että pohjoisen kuninkaan oli määrä tulla Aahaksen kimppuun, koska hän oli hylännyt Siiloan vedet, jotka virtaavat hiljaa. ”Siiloa” on Vanhan testamentin nimi Uuden testamentin ”Siiloamille”.

Siloan lammikolla Jeesus paransi sokean miehen, ja jumalaton kuningas Aahas edustaa sokeaa laodikealaista johtoa sekä vuonna 1863 että pian tulevan sunnuntailain aikana, joka kieltäytyy parantumasta. ”Shiloah” ja ”Siloam” merkitsevät molemmat ”lähetettyä”, ja Isältä lähetettiin sanoma Pojalle, joka sitten antoi sen Gabrielille ja pyhille enkeleille välitettäväksi Jesajalle, joka toi taivaasta ”lähetetyn” sanoman sokealle laodikealaiselle johtajalle.

Yläaltaalta johtava vesijohto, jossa Jesaja esitti sanoman, edustaa sitä paikkaa, jossa Pyhän Hengen sade välitetään Jumalan kansalle, kuten myös Sakarjan näyn kultaiset putket tai Jaakobin unen tikaputut sitä kuvaavat.

”Se, minkä Jumala on valmistanut meitä varten, esitetään Sakarjan kirjassa, luvuissa 3 ja 4 sekä kohdassa 4:12–14: ’Ja minä vastasin jälleen ja sanoin hänelle: Mitkä ovat nämä kaksi oliivinoksaa, jotka kahden kultaisen putken kautta laskevat itsestään kultaista öljyä? Ja hän vastasi minulle ja sanoi: Etkö tiedä, mitä nämä ovat? Ja minä sanoin: En, herrani. Niin hän sanoi: Nämä ovat ne kaksi voideltua, jotka seisovat kaiken maan Herran edessä.”

”Herralla on yltäkyläisesti voimavaroja. Häneltä eivät puutu keinot. Juuri uskomme puutteen, maallisuutemme, kevytmielisten puheidemme, epäuskomme tähden, joka ilmenee keskusteluissamme, synkät varjot kokoontuvat ympärillemme. Kristusta ei sanassa eikä luonteessa ilmaista Hänet täysin ihanana ja kymmenentuhannen joukosta korkeimpana olevana. Kun sielu tyytyy korottamaan itseään turhuuteen, Herran Henki voi tehdä sen hyväksi vain vähän. Lyhytnäköinen katseemme näkee varjon, mutta ei kykene näkemään tuolla puolen olevaa kirkkautta. Enkelit pidättävät neljää tuulta, joita kuvataan vihaisena hevosena, joka pyrkii pääsemään irti ja syöksymään yli koko maan pinnan, tuho ja kuolema jäljissään.”

”Nukummeko aivan iankaikkisen maailman kynnyksellä? Olemmeko turtat ja kylmät ja kuolleet? Oi, että seurakunnissamme Jumalan Henki ja henkäys puhallettaisiin Hänen kansaansa, jotta he nousisivat jaloilleen ja eläisivät. Meidän täytyy nähdä, että tie on kaita ja portti ahdas. Mutta kun kuljemme ahtaan portin kautta, sen avaruudella ei ole mitään rajaa.” Manuscript Releases, volume 20, 216, 217.

”Kultainen öljy” on Jumalan Hengen sanomia, jotka virtaavat alas ylemmästä altaasta johtokanavan kautta, jonka muodostavat kaksi kultaista putkea, jotka ovat Raamatun ja profetian hengen kaksi todistajaa, eli Vanha ja Uusi testamentti, eli laki ja profetat, eli Mooses ja Elia.

”Voidellut, jotka seisovat kaiken maan Herran edessä, ovat siinä asemassa, joka kerran annettiin Saatanalle peittävänä kerubina. Hänen valtaistuintaan ympäröivien pyhien olentojen kautta Herra ylläpitää jatkuvaa yhteyttä maan asukkaisiin. Kultainen öljy kuvaa sitä armoa, jolla Jumala pitää uskovien lamput varustettuina, etteivät ne lepata ja sammua. Ellei tätä pyhää öljyä vuodatettaisi taivaasta Jumalan Hengen sanomissa, pahan voimat hallitsisivat ihmisiä kokonaan.

”Jumalaa häväistään, kun emme ota vastaan niitä ilmoituksia, jotka hän meille lähettää. Näin me torjumme sen kultaisen öljyn, jonka hän tahtoo vuodattaa sieluihimme välitettäväksi niille, jotka ovat pimeydessä. Kun kuuluu huuto: ’Katso, ylkä tulee; menkää häntä vastaan’, ne, jotka eivät ole vastaanottaneet pyhää öljyä ja jotka eivät ole vaalineet Kristuksen armoa sydämessään, huomaavat tyhmien neitsyiden tavoin, etteivät he ole valmiit kohtaamaan Herraansa. Heillä ei itsessään ole voimaa saada öljyä, ja heidän elämänsä joutuu haaksirikkoon. Mutta jos pyydämme Jumalan Pyhää Henkeä, jos anomme niin kuin Mooses: ’Anna minun nähdä kirkkautesi’, Jumalan rakkaus vuodatetaan meidän sydämiimme. Kulustaisten putkien kautta kultainen öljy välitetään meille. ’Ei väellä eikä voimalla, vaan minun Hengelläni, sanoo Herra Sebaot.’ Vastanottaessaan Vanhurskauden Auringon kirkkaat säteet Jumalan lapset loistavat valoina maailmassa.” Review and Herald, July 20, 1897.

Sanoma, jonka Ahas hylkäsi, oli Keskiyön huudon sanoma, joka olisi huipentunut Kristuksen toiseen tulemukseen, jos Laodikean johto olisi ottanut vastaan Laodikealle tarkoitettun sanoman, joka ”lähetettiin” heille vuonna 1856. Tuo sanoma olisi silloin paisunut suureksi huudoksi, ja Jumalan kansa olisi saattanut työn päätökseen ja ollut rauhassa. Sen sijaan he palasivat siihen oksennukseen, josta heidät oli pelastettu.

Jesaja ja Aahas esitetään olevan vanuttajan pellow puhdistusprosessissa, jonka Liiton Sanansaattaja toteuttaa Malakian kolmannessa luvussa. Heidät sijoitetaan vertauskuvallisesti siihen paikkaan, jossa ”öljy” (sanoma) vuodatetaan Sakarjan näyssä, ja viimeisinä päivinä Jesajan sanoma Aahakselle on kolmannen Voi-huudon islamin sanoma; se on seitsemän ukkosenjylinän kätketyn historian sanoma; se on sanoma siitä, että kahdeksas on yksi niistä seitsemästä; se on viinitarhan sanoma; se on ”Totuuden” sanoma, jotka kaikki ovat Jeesuksen Kristuksen ilmestyksen osatekijöitä, ja joka viimeisinä päivinä saa aikaan sen puhdistuksen, jota vanuttajan pelto edustaa.

Se oli ja on myös ”seitsemän ajan” sanoma, joka muuttuu Millerin perustuskivestä kulmakiven pääksi, sillä se oli ensimmäinen totuus, ja sen täytyy sen vuoksi olla myös viimeinen totuus. Vuosi 1863 merkitsi sen puhdistusprosessin päätöstä, joka alkoi kolmannen enkelin saapuessa 22. lokakuuta 1844 ja joka lopulta saavutti ”seitsemän ajan” valon vuonna 1856. Vuonna 1844 kahdentuhannen kolmensadan vuoden valo merkitsi alkua, joka johti päätökseen, jota merkitsi kahdentuhannen viidensadan kahdenkymmenen vuoden jakso. Kuitenkin laodikealainen sokeus alussa ja lopussa kieltäytyy näkemästä näiden kahden näyn välistä suhdetta. Vuosi 1863 edustaa sellaisen puhdistusprosessin päätöstä, joka tapahtuu aina, kun sanoma sinetöidään auki, ja kolmannen enkelin sanoma sinetöitiin auki 22. lokakuuta 1844.

Vuonna 1844 avattu kolmannen enkelin valo ei ollut yksittäinen valo; se oli sitä, mitä sisar White nimittää ”kolmannen enkelin eteneväksi valoksi”. Kolmannen enkelin etenevä valo alkoi vuonna

1844 ja jatkaa etenemistään, kunnes koetusaika päättyy; mutta silloin, kun se ensi kerran tuli, ja silloin, kun se lopulta päättyy, on olemassa kolmannen enkelin erityinen koetusaika. Nämä koetusajat, alussa ja lopussa, edustavat myös koettelemisen prosessia, jota Daniel kuvaa ”tiedon lisääntymisenä”; sekin on kolmannen enkelin etenevää valoa.

Koettelemusprosessi alkoi alussa vuonna 1844, ja etenevä valo lisääntyi tiedossa, kunnes se saavutti päätöksensä vuonna 1856. Koettelemusajan alkava valo ja päättävä valo ovat Danielin kirjan kahdeksannen luvun jakeiden kolmesta ja neljästä kaksi näkyä, jotka edustavat adventismin perustusta ja sen keskeistä pylvästä.

Ensimmäisen enkelin koetusaika alkoi 11. elokuuta 1840 ja päättyi ensimmäiseen pettymykseen 19. huhtikuuta 1844. Toisen enkelin koetusaika alkoi sitten ja jatkui 22. lokakuuta 1844 asti. Siinä vaiheessa kolmas enkeli saapui, ja kolmannen enkelin koetusaika jatkui, kunnes laodikealainen adventismi hylkäsi kolmannen enkelin valon vuonna 1863.

Kolmannen enkelin koettelemuksen ajalla milleriläisessä adventismissä oli alku ja loppu, ja alun ja lopun täytyy edustaa samaa asiaa, sillä Jeesus havainnollistaa aina jonkin asian lopun sen alulla. Kolmannen enkelin etenevän valon avautuminen oli ilmestymisen valo (”mareh”-näky), Danielin kahdeksannen luvun jakeessa neljästä. Kolmannen enkelin etenevän valon päättymisen oli pyhäkön ja joukon maahan polkemisen valo (”chazon”-näky), jakeessa kolmesta. Nämä kaksi näkyä ovat profeettallisesti toisiinsa kietoutuneet.

Silloin sinun tulee antaa riemuvuoden pasuunan soida seitsemännen kuun kymmenentenä päivänä; sovituspäivänä teidän tulee antaa pasuunan soida kautta koko maanne. 3. Moos. 25:9.

Pasuunanpäivänä, joka oli 22. lokakuuta 1844, soimaan määrätty pasuuna oli riemuvuoden pasuuna, joka edustaa pyhää seitsemän vuoden jaksoa, yhteensä kaksituhattaviisisataakaksikymmentä päivää. Herra aikoi johdattaa muinaisen Israelin suoraan luvattuun maahan, mutta heidän kapinansa esti sen toteutumisen. Herra aikoi johdattaa myös nykyisen Israelin suoraan luvattuun maahan, mutta kapina esti sen toteutumisen. Jos nykyinen Israel olisi ollut kuuliainen kolmannen enkelin etenevälle valolle, he olisivat varoittaneet maailmaa, ja Herra olisi palannut yli sata vuotta sitten.

Jotta niin olisi voinut tapahtua, Herran olisi täytynyt vaikuttaa muutos milleriittien keskuudessa, ja tuo muutos on Raamatussa tunnistettu Jumalan salaisuudeksi. Jos adventismi olisi seurannut kolmannen enkelin etenevää valoa, silloin riemuvuoden pasuuna olisi soinnut yhtäjaksoisesti aina loppuun asti, sillä niinä päivinä, jolloin seitsemäs pasuuna soi, Jumalan salaisuus tulee päätökseen. Ilmestyskirjan kymmenennessä luvussa tuo pasuuna, joka on riemuvuoden pasuuna ja myös kolmannen voi-huudon pasuuna, alkoi soida 22. lokakuuta 1844.

Ja se enkeli, jonka minä näin seisovan meren päällä ja maan päällä, nosti kätensä taivasta kohti ja vannoi hänen kauttansa, joka elää aina ja iankaikkisesti, joka on luonut taivaan ja mitä siinä on, ja maan ja mitä siinä on, ja meren ja mitä siinä on, ettei aikaa enää olisi; vaan seitsemännen enkelin äänen päivinä, kun hän alkaa puhalttaa pasuunaan, Jumalan salaisuus käy täytäntöön, niin kuin hän on ilmoittanut palvelijoilleen profeetoille. Ilmestys 10:5–7.

Koetteleva puhdistusprosessi, joka alkoi 22. lokakuuta 1844 ja joka oli kolmannen enkelin etenevä valo, alkoi Danielin kirjan 8. luvun 14. jakeen valolla ja päättyi Danielin kirjan 8. luvun 13. jakeen valoon. Se alkoi 14. jakeen vastauksella ja päättyi 13. jakeen kysymykseen.

Nämä yhdeksäntoista vuotta esikuvattiin sillä, että Jesajan varoitussanoma saapui kirjaimellisen Juudan kuninkaan Aahaan luo pohjoisen ja etelän välisen sisällissodan aikana. Nuo yhdeksäntoista vuotta päättyivät siihen, että pohjoisen kuningas vei Israelin vankeuteen. Nuo yhdeksäntoista vuotta olivat esikuvana kolmannen enkelin saapumiselle vuonna 1844 aina vuoden 1863 kapinaan saakka. Kolmannen enkelin etenevää valoa kuvasi Jesajan sanoma.

Tuon etenevän valon hylkääminen toi päätöksen milleriläiselle liikkeelle, ja tuona koetuksen aikana filadelfialainen milleriläinen liike siirtyi Laodikean seurakunnaksi. Ne yhdeksäntoista vuotta, jotka alkoivat vuonna 742 eKr., ja ne yhdeksäntoista vuotta, jotka alkoivat vuonna 1844, kuvaavat kumpikin viimeisinä päivinä tapahtuvaa koettelemisen ja puhdistuksen prosessia, toisin sanoen kolmannen enkelin etenevän valon viimeistä koetusaikaa.

Tuossa viimeisessä koettelemisprosessissa Jumalan salaisuus tulee päätökseensä. Ne sata neljäkymmentäneljä tuhatta ovat niitä, jotka odottavat, palaavat ja sinetöidään.

Sido todistus, sinetöi laki minun opetuslasteni keskuuteen. Ja minä odotan Herraa, joka kätkee kasvonsa Jaakobin huoneelta, ja minä panen toivoni häneen. Katso, minä ja lapset, jotka Herra on minulle antanut, olemme merkkeinä ja ihmeinä Israelissa Herralta Sebaotilta, joka asuu Siionin vuorella. Jesaja 8:16–18.

Kolmannen enkelin viimeisinä päivinä etenevän valon päättävä koetusaika alkoi siinä, missä alkoi alun koetusaika. Se alkoi, kun Jeesus kohotti kätensä taivasta kohti ja julisti, ”ettei aikaa enää olisi.” Tämä julistus tapahtui 22. lokakuuta 1844, jolloin seitsemäs pasuuna ilmoitti riemuvuoden pyhän seitsenkertaisen jakson päättyessä. Seitsemän vuoden jakso, seitsemän kertaa toistettuna, oli kirjaimellisesti neljäkymmentäyhdeksän vuotta eli kaksituhattaviisisataakaksikymmentä päivää.

Vuosi 1989 merkitsee ”lopun aikaa” sadan neljäkymmenen neljän tuhannen liikkeessä, ja vuosi 1989 merkitsee niiden sadan kahdenkymmenen kuuden vuoden päättymistä, jotka alkoivat vuoden 1863 kapinasta. Sadan neljäkymmenen neljän tuhannen liike alkoi ”lopun aikana” ”seitsemän ajan” vertauskuvalla, sillä satakaksikymmentäkuusi on kymmenys tuhannesta kahdestasadastakuudestakymmenestä, mikä puolestaan on puolet kahdestatuhannestaviidestäsadastakahdestakymmenestä.

Jeesus edustaa aina jonkin asian loppua jonkin asian alulla, ja sadanneljäkymmenen neljän tuhannen liikkeen alku merkittiin ”seitsemän ajan” symbolilla, samoin kuin tämän liikkeen lopussakin. Seitsemännen enkelin pasuunan soimisen päivät, jolloin Jumalan salaisuus tulee päätökseensä, alkoivat Ilmestyskirjan yhdenteentoista luvun ”kolmen ja puolen” päivän päättyessä. Seitsemäs pasuuna, joka on myös kolmas Voi-huuto, soi toisen sävelensä 7. lokakuuta 2023, ja Jumalan salaisuus on nyt päättymässä, niin kuin hän ”on ilmoittanut palvelijoilleen profeetoille”. Liikkeen loppu merkitään ”seitsemän ajan” symbolilla, niin kuin aivan saman liikkeen alkukin.

Lopun aikana vuonna 1798 päättyivät Jumalan suuttumuksen ”seitsemän aikaa” pohjoista valtakuntaa vastaan, ja milleriittiliikkeen päättyessä niiden totuuksien hylkääminen, jotka liittyivät ”seitsemään aikaan”, merkitsi vuoden 1863 kapinaa. Jeesus havainnollistaa aina jonkin asian lopun jonkin asian alulla, ja ensimmäisen enkelin liike (milleriittiliike) havainnollistaa kolmannen enkelin liikettä (sataaneljäkymmentäneljätuhatta). Molemmat liikkeet alkavat ”seitsemästä ajasta” ja päättyvät siihen. Näitä asioita ei voi keksiä omasta päästään.

Jatkamme tätä tutkimusta seuraavassa artikkelissa.

“Vastuullisissa asemissa olevien ei tule kääntyä maailman itseään hemmottelevien, tuhlaavaisten periaatteiden puoleen, sillä heillä ei ole siihen varaa; ja vaikka heillä olisikin, Kristuksen kaltaiset periaatteet eivät sitä sallisi. Tarvitaan moninaista opetusta. ‘Kenelle hän opettaisi tietoa, ja kenelle hän tekisi opin ymmärrettäväksi? niillekö, jotka ovat vieroitettut maidosta ja irrotetut rinnoilta? Sillä käsky käskyn päälle, käsky käskyn päälle, läksy läksyn päälle, läksy läksyn päälle, vähän tänne, vähän tuonne!’ Näin Herran sana on kärsivällisesti tuotava lasten eteen ja pidettävä heidän edessään vanhempien toimesta, jotka uskovat Jumalan sanaan. ‘Sillä sopertavin huulin ja vieraalla kielellä hän puhuu tälle kansalle, hän, joka sanoi heille: Tämä on lepo, antakaa väsyneen levätä; ja tämä on virvoitus; mutta he eivät tahtoneet kuulla. Niin Herran sana oli heille: käsky käskyn päälle, käsky käskyn päälle, läksy läksyn päälle, läksy läksyn päälle, vähän tänne, vähän tuonne; että he menisivät ja kaatuisivat selälleen ja murskautuisivat ja joutuisivat paulaan ja tulisivat vangituiksi.’ Miksi?—koska he eivät ottaneet vaarin siitä Herran sanasta, joka tuli heille.”

“Tämä tarkoittaa niitä, jotka eivät ole saaneet opetusta, mutta ovat vaalineet omaa viisauttaan ja ovat valinneet toimia omien käsitystensä mukaisesti. Herra antaa heille koetuksen, jotta he joko asettuisivat seuraamaan Hänen neuvoaan tai kieltäytyisivät ja toimisivat omien ajatustensa mukaan, ja silloin Herra jättää heidät varman seurauksen valtaan. Kaikilla teilläämme, kaikessa palveluksessamme Jumalalle, Hän puhuu meille: ‘Anna minulle sydämesi.’ Jumala tahtoo alamaisen, opetettavan hengen. Se, mikä antaa rukoukselle sen erinomaisuuden, on se tosiasia, että se kohoo rakastavasta, kuuliaisesta sydäimestä.

”Jumala vaatii kansaltaan tiettyjä asioita; jos he sanovat: En tahdo antaa sydäntäni tämän asian tekemiseen, Herra antaa heidän jatkaa heidän muka viisaassa arvostelukyvyyssään ilman taivaallista viisautta, kunnes tämä raamatunkohta [Jesaja 28:13] täyttyy. Teidän ei tule sanoa: Seuraan Herran johdatusta tiettyyn pisteeseen saakka, mikä on sopusoinnussa oman arvostelukykyni kanssa, ja sitten pitää lujasti kiinni omista käsityksistänne kieltäytyen muovautumasta Herran kaltaisuuden mukaan. Kysyttäköön: Onko tämä Herran tahto? ei: Onko tämä —:n mielipide tai arvostelma?” Testimonies to Ministers, 419.